

Fotografie Robert Vano

PLANETA SAMÝCH CHLAPCŮ

S předmluvou EVO KANTŮRKOVÉ

Adam Georgiev

Zaponophile

**PLANETA
SAMÝCH
CHLAPCŮ**

Adam Georgiev

PLANETA SAMÝCH CHLAPCŮ

„Ve světě holé spotřeby všeho a všech.“

Všechny osoby, jména, místa a děje
v této knize jsou smyšlené.
Jakákoliv podobnost s realitou
je čistě náhodná.

© Adam Georgiev
Preface © Eva Kantůrková
Photography © Robert Vano
© Nakladatelství Petrklíč

ISBN 978-80-7229-195-3

OBSAH

Krájení věčnosti

Předmluva Evy Kantůrkové 6

Slicing of Eternity

Preface by Eva Kantůrková 9

1. Odněkud z dálky se ozývá mlhavej pocit úzkosti . . . 13
2. Pejsek v igelitce 23
3. Kabinka s vojenskou postelí a gumovou matrací . . 25
4. Miluju ho, k tobě mě táhne jenom sex 28
5. Kto sa skôr vystrieká 31
6. Naděje je svině 35
7. Tyhle emoce jsou jenom na ulici se povalující
odpadky 40
8. Šlápnout ještě jednou do spermatu 43
9. Plyšáci a podprsenky 52
10. Kristus tančí 60
11. Pluska a mínuska za to, jak vypadáš 65
12. Jsi menší, než když jsi byl malý 71
13. Nad tím vším, dobrem i zlem, svítí jedny
a ty samé hvězdy 78
14. Miluješ-li jak matka, pak miluješ 83
15. Jako andulka v drogovém doupěti 102
16. Ve svých dávných křivkách zůstává člověk vždy sám . . . 108

Žádné falešné vědomí, ale život sám

Osobní dopis Evy Kantůrkové Adamu Georgievovi . . . 117

KRÁJENÍ VĚČNOSTI

Text může zaujmout, pohoršit, znechutit, vyděsit, pobavit, donutit, aby se o něm přemýšlelo. Tedy text, který touží být vnímán a chce cosi důležitého sdělit. Myslím si, že Planeta samých chlapců Adama Georgieva je tímto druhem textu.

Ono pro někoho vzrušivé, pro jiného pohoršující se odehrává ve vrchním proudu vyprávění. Představí se nám bez okolků, a taky bez ohledu na hranice zeměpisné a okruhy civilizační, jeden zcela vyhraněný, celistvý a možná už i masový typ způsobu sexu, a to se vší jeho obhroublostí, vášní, přelétavostí, neuchopitelností, sprostotou a bezvýhodností; a taky s jeho možnou čistotou, násilně překrytou frustrací a pocitem nepatříčnosti. Je to svět v české literatuře nový, ale patrně nepřenesený, nepřevzatý, autentický. Nevadí mu různost zemí, měst ani jazyků a národností, je všude a vždy týž: uzavřeným světem mladých mužů se vztyčenými penisy, hledajícími škvíru, kde se ukojit.

Tento vrchní proud textu, pro někoho neslušný, pro jiného přitažlivý, ale nepůsobí jako hlavní důvod, proč byla kniha napsaná. Není to kniha módní. Poskytuje pouze otevřený popis prostředí, z něhož pocházejí naléhavé otázky, otázky o to naléhavější, oč je jejich zdroj líčen otevřeněji. Přitom jsou to otázky obecné, vlastní nejen tomuto prostředí, otázky kladené dnes a tady, ve světě holé spotřeby všeho a všech.

V přeryvech však, výkřicích, kratičkých úvahách, místy jen střídmých sentencích provází ono maličko apartní líčení neustále znělý a neustále se připomínající spodní proud příběhu, ten důležitý, ten vyrovnávací. Ten, který až

naléhavě, citově přepjatě, s jakousi zoufalou bezpodmínečností vyslovuje touhu po vztahu, po niterném dotyku, a současně strach z něj a zoufalství v neschopnosti vytvořit ho. V kolotoči letmých setkání, nahodilých, osudových, vzdorných a většinou trochu prisprostlých, v prostředích gaybarů, na záchodcích, v laciných hotelech, ve špíně holého sexu nedokáže zcela zaniknout naděje na lásku, na cosi trvalého, podstatného, lidsky a citově čistého. Avšak konfrontace reality s vnitřním přáním hrdiny textu, přáním zoufalým a v mezních situacích už vzdávaným, je ochromivá. Jako by spár jeho způsobu erotických vazeb už předem dusil a zabíjel všechno, co naznačovalo možnost opravdovosti a skutečného vztahu, jako by vždy následoval jen zmar a zrada, jako by najít v prostředí spuštěném ze řetězu lásku bylo zmařené už předem.

Není to ale obraz světa úplně pustošivý. Adam Georgiev pro svého hrdinu hledá neustálé a opakované začátky. V jeho vztahu k dívce jménem Zora. Ale taky při popisu jeho návratu do vyplavené Prahy, do ulic bez lidí, za očištěného pocitu stavu světa po apokalypse. Anebo při naléhavé myšlence, zda ještě rozezná dobro a zlo a zda se dovede ubránit. Ale ubránit se čemu? Zoufalství nenaplněnosti? Strachu z opuštěnosti? A autor taky dobře ví o nebezpečí sprostoty. Napsal však knihu otázek, ne řešení.

Je asi velká odvaha zmínit Krista v těchto souvislostech. Autor to udělá tam, kde mu text nahrazuje deník. A jednou, pro vyjádření základního pocitu prokletosti, kterou popisuje, zmíní Kristův tanec. Jen se obrazu dotkne, je to jedna, maximálně dvě věty, a pro výklad textu to může mít dalekosáhlý význam. Kristovým tancem je obvykle míněna krutá smrt na kříži, je to tanec umírání, kdy se tělo dusí, svaly křečovití, žíly nabíhají, končetiny se napínají a stahují, tělo ve smrtelných křečích křepčí. Obraz to je varovný, a nejen věčně, co se způsobu života

týká, ale i s hlubším vhladem do nejvnitřnějších pochybností o sobě. Obavy ze ztráty krásy, citu, blízkosti, a taky ze znechucení životem. Obavy stát se obětí.

Pro nepřestajné spodní tázání textu velice otevřeného a provokativního je charakteristická asi tato do samostatného odstavce vydělená věta: „Když se krájí věčnost, teče hodně krve.“ Věčnost Adam Georgiev krájí jazykem velmi hutným, až strohým, očištěným na dřev sdělení. Nebojí se říci, co říci chce, v širokém rozpětí od popisů hodně lascivních, možná až pornografických, po vybroušené větičky o ďáblu, bohu, kráse, životní síle a invenci, a taky o planetě samých kluků. Působí přirozeně a nejsilněji asi tam, kde vyslovují touhu po porozumění. Je to smutná kniha, ale není bez naděje, právě protože se pouze ptá.

Eva Kantůrková

SLICING OF ETERNITY

A text may attract you, scandalize, disgust, terrify, entertain, make people think about it. That is text which longs for being perceived and wants to say something important. I think that *Planet Full Of Lads* by Adam Georgiev is that kind of text.

That, for someone sexy, for somebody else disgusting thing is happening in the upper stream of narration. An utterly distinctive, integral and perhaps already even mass type of a kind of sex will be presented to us flat and plain, regardless of geographical frontiers and civilization constituencies with all its crudeness, passion, inconstancy, unseizability, indecency and inconclusiveness, and also with its possible purity, violently overlaid frustration and feeling of inappropriateness. This world is new in Czech literature yet apparently not transferred, not taken over, and authentic. It doesn't mind the variety of countries, cities, nor languages and nationalities; it is everywhere and always the same self-contained world of young lads with erected penises who seek a slot where to gratify themselves.

Yet that upper stream of text, for someone indecent, for somebody else attractive, doesn't act like the main reason why the book has been written. It is not a trendy book. It only gives you an open description of the environment from which some urgent question originate; questions that are more urgent as their source is being narrated more openly. The questions are, at the same time, general, not only typical for this environment; questions asked today and here in world of pure consumption of everything and everybody.

However, in splits, exclamations, short contemplations, or sporadic moderate sentences, that a wee bit natty narrative goes along with constantly sonant and constantly reminiscent lower stream of the narration, the important one, the balancing one. The one which so urgently and emotionally gingerly, with sort of desperate implicitness expresses the desire for a relationship, innermost touch and, at the same time, fear of it and despair of creating it in its incapacity. In the merry-go-round of momentary, accidental, fatal, defiant and mostly a bit vulgar rendezvous, in the ambient of gay-bars, on the toilets, at cheap hotels, in the filth of pure sex, hope for love, for something permanent, essential, and humanly and emotionally pure fails to cease to exist wholly. However, the confrontation of reality with the innermost, desperate and in ultimate situations already surrendering wish of the main character of the text is striking. As if the claw of his kind of erotic links choked and killed in advance all what implied a possibility of sincerity and real relationship, as if annihilation and betrayal always followed, as if to find love in the set-off-from-chain ambient was thwarted in advance.

However, this is not an utterly devastating image of the world. Adam Georgiev looks for perpetual and repetitive starts for his hero. In his relationship with a girl called Zora. But also in the description of his return to flooded Prague, to streets without people with purgative feeling of world after an apocalypse. Or during an urgent idea, whether he is able to tell good from bad and whether he is able to resist. But to resist what? Despair of lack of repletion? Anxiety about desertedness? And the author also very well knows of the danger of vulgarity. He has, however, written a book of questions, not solutions.

Perhaps it is a great bravery to mention Christ in this context. The author does it where the text replaces a diary.

And once, after the basic feeling of damnation has been expressed while described, he mentions dance of Christ. He only touches the image with one, or maximum of two sentences, yet it may have a far-reaching importance for the interpretation of the text. Dance of Christ usually means a crude death on a cross, it is a dance of dying when the body is stifling, muscles are convulsing, veins running, limbs stretching and contracting, and the body is dancing cantily in dying spasms. This image is warning, not only matter-of-factly as far as the lifestyle is concerned, but also with a deeper insight into the most innermost doubts. Anxiety about loss of beauty, feeling, proximity but also frustration with life. Anxiety about becoming a victim.

For the unremitting lower questioning of the sorely open and provocative text is characteristic the following sentence as segregated into a separate paragraph: „When eternity is being sliced a lot of blood oozes.“ The eternity of Adam Georgiev slices with a very terse, even rigorous, and to-the-medulla-of-communication cleansed language. He doesn't fear saying what he wants to say, from a broad range of descriptions which are very lascivious, perhaps even pornographic to well-turned little sentences about the devil, god, beauty, stamina and invention, and also the Planet Full of Lads. He actuates natural and is strongest perhaps where they express the desire for understanding. It is a sad book yet not without hope, since it just asks.

Eva Kantůrková

chairwoman of the Czech Authors Community
winner of the Tom Stoppard Award

*Stůně-li však srdce,
půjdeš si pro jeho zdraví do podsvětí
a už se nevrátíš.*

Slavné spisovatelce